

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 „ — „
Negyedévre . 5 „ — „
Egy óra . . 1 „ 70 „
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.

bol az előfizetések és a hirdetések elfogadják.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

Mézesmadzag.

Pécs, 1901. július 10.

Az állami tisztviselőknek helyzetük javítására megindított országos mozgalma kezd kellemetlen lenni a kormányra nézve. Nem mintha jogtalanok vagy igazságtalannak tartaná a tisztviselők követeléseit, vagy az államjövendők igazságos beosztása mellett abszolúte lehetetlen volna azok teljesítése, hanem mert az államjövendőknek a lehetőség határain belül még oly nagy fejlődése is előre le van már foglalva más célokra.

Ezért megpróbálta ezt a mozgalmat először rideg visszautasítással leszerelni, olyannak tüntetve föl az állam pénzügyi helyzetét, a mely a jelen körülmények között semmi esetre sem engedi meg a fizetésjavítást. Egész jóakarát abban merítette ki a kormány, hogy félhivatalos útján hitelegylet és fogyasztási szövetkezetek alakítását ajánlotta a tisztviselőknek.

De hát az a nyomoruság, mely tisztviselőinket mozgalmuk megindítására sarkalta, már akkora, hogy ilyen visszautasítás nemcsak el nem fojthatta a mozgólódást, de keserűséget öntvén a kedélyekbe, még veszedelmesebb irányba terelte azt. Erre persze már ígérni is kellett valamit s ez a valami az volt, hogy ha majd a közigazgatás egyszerűsítve lesz és ha majd ez megtakarításokkal jár, akkor ezt a tisztviselők fizetésjavítására fordítják.

No de az ilyen ígérgetésnek is olyan hatása lehetett csak, mint a mikor a vízbefulással küzködőnek mutogatják a távoli partot, melynek puha pázsitján majdan kinyughatja fáradsalmait, ha előbb el nem nyelnék a háborgó hullámok. Legújabbán tehát egy lépéssel tovább mentek az ígérgetésben és mentőv helyett távcsövet tartanak a fudokló szemek elé, a melyen a távoli révpártot sokkal közelebbnek láthatja.

Ezt az optikai csalódást akarja a félhivatalos „Magyar Nemzet” földélni, mikor legutóbbi cikkében azt mondja, hogy az egyszerűsítésből várható megtakarításokat a kormány előre is folyósíthatja s a fizetésjavítást ebből megkezdheti még mielőtt az egyszerűsítéssel járó megtakarítások a budgetben tényleg kifejezésre jutnak s így a legrosszabbul javadalmazott tisztviselők egy tekintélyes része adóemelés nélkül is legközelebb már fizetésjavításban részesülhet, egyengetve az utját a fokozatos javításnak az egész vonalon, a mi az állami bevételek természetes növekedésével válik lehetővé.

Hogy mennyit tesz ki az a várható és előre eszkomptálandó megtakarítás, arról a félhivatalos közlemény nagy bölcsen hallgat, mert ha ezt elárulná, bizony nagyon szomorú eredményt lenne kénytelen elárulni, a mely még az ígérlet teljesítése esetién is távol állna a komoly orvoslástól. Ismerjük azokat az egyszerűsítéseket, a

melyek tervbe vannak véve s bizony elmondhatjuk, hogy az egész csak toldozás-foldozás, a mely némileg változott formát ad a bürokratizmusnak, de nevezetes létszámredukciót nem tesz lehetővé.

Az egyetlen radikális reform, a vármegyék pénzkezelésének államosítása, lehetővé teszi ugyan a vármegyék állami dotációjának leszállítását, de a mit az állam itt megnyer a vámon, elveszti a révén, mert az állam pénzügyi igazgatásának ilyen nevezetes kiterjesztésével vele jár az ottani személyszaporítás szükséges volta.

Nevezetes megtakarítás tehát ezekből a reformokból semmi esetre sem származhatik; az pedig ki van zárva, hogy az állam ezeket a megtakarításokat előre eszkomptálja, vagyis a megtakaríthatóknak vélt összegeket, mintegy előleg gyanánt folyósítsa a tisztviselői fizetések javítására, még mielőtt ezek a megtakarítások a budgetben tényleg kifejezésre jutnának. Hisz tudjuk, hogy az állami költségvetés alig pár ezer korona fölösleget mutat, ha tehát a kormány az ígért fizetésemelést beállítja szükségletként a budgetbe, még mielőtt a megtakarítások abban kifejezésre jutnának, akkor rögtön megbillen a budget egyensúlya s beáll a deficit; erre pedig egyik kormány sem fog vállalkozni.

Ami pedig az állami bevételek természetes növekedését s ez ezen alapuló fizetésrendezést illeti, hát ezzel szerencsét-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Márta sirjánál.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Irtá: Jámber József.

... És Márta utolsó földi kívánságát teljesíték szülői. Vánia Béla ott üdögélt haldokló menyasszonyának ágya mellett és nehéz könyecseppek gördültek alá nagy, kék szeméből. Márta görcsösen szorongatta vőlegénye kezét. Homályosuló szemeit forgatni kezdé.

— Ugy-e Béla, édes Bélám, ha én meghalok, kijössz a síromhoz?

— Ki, édesem. Csak ennyit mondhatott, mert Márta ajkaira fagyott az utolsó szava: l-s-t-e . . .

Gyönyörű nyári reggel volt. A fölkelő nap aranyos sugarai oly forrón tüzték alá, hogy az utcán járó kelők esőt, égi háborút jósoltak délre már. Lehet, hogy száz közül kilencvenkilenc gondolkozott így és a századik az egész napra állandó, szép időt várt. Ezek közé tartozott Vánia Béla is, a tetőtől talpig gyászba öltözött vőlegény, a fiatal szolgabíró. Fehér tubarózsából font koszoru feküdt előtte a hintón, amint egy tíz óra tájt hajtattott ki a temetőbe. Nem nézett se jobbra, se balra! Tekintete ott révedezett a tubarózsa-koszorun.

Kint a temetőn maga helyezte menyasszonya sírjára a koszorút. Levette kalapját és egy forró fohász szállt el ajkáról az égiekhez, hol az ő Mártája van. Leült a sír előtti padra és sirt. Aztán meg olyan sokáig merően nézte a fehér márványkeresztbe beerősített arcképet. Tompa dörgés hallatszott, mely mind erősebb lön. Onnan kelet felől nehéz, koromfekete felhő húzódott erre, nyugatnak. Szél támadt és a dörgések sűrűbben ismétlődtek, de Béla mindezt észre sem látszott venni. A nap korongját is elfödtek a fekete felhők. Villámlott egyszer, kétszer; közben iszonyuan dörgött, hosszantartóan. Egyszerre egy vakító fényesség vette körül Béla láthatárát, egy fűlsiketítő durranás és Vánia Béla lebukott a padról. A kocsis megsokallotta a várását. Sietve ment be a temetőbe, a tekintetes ur szokott helyére, és — Uram ne hagyj el — a szolgabíró ott feküdt a földön. Egyet gondolt. Karjaiba vette a vékony dereku urát, és a kocsiban szépen elhelyezve, sebes hajtással vágatott a szolgabíró lakására.

Szerencsére, Béla anyja nem volt hon. Bevitte urát a szobájába és ott a pamlagra fekteté. A zivatar elmúlt és a szolgabíró anyja haza jött. Látta a kocsist az udvaron. Tudta, hogy fia itthon van. Sietve ment be fia szobájába és bizony az a tisztességben megöszült anyja halálra rémült volna, midőn fiát a pamlacon látta feküdni kissé sáros ruhájában, ha éppen annak mosolyra nyílt ajkára nem veti

első tekintetét. És Béla bámulva nézett szét maga körül.

— Édes fiam — kezdé az anyja — hát hol voltál, hogy ily piszkos a kabátod?

— Jaj anyám, miért is kellett felébrednem. Hisz oly szép volt ott Márta sirjánál. Ur Isten, hogyan is volt csak. Hadd gondolkozzam egy kissé. Ahá megvan . . .

— Egyszerre csak fényzőnben usztam, midőn egy fűlsiketítő durranás után minden tagom eltompult és Mártám sirja feltárult előttem. Hosszu lépcsőn mentem le, mit egy kis mécs világított meg. Sokáig mentem, nagyon sokáig. Egy kis fénypontot vettem észre a távolban. Meggyorsítottam lépteimet. Már-már elértem volna a célhoz, midőn szemem káprázni kezdett és egy zöldes színű ajtó előtt álltam. Zörgettem. Az ajtó nyikorogva feltárult és oh, bölcsesége a mindenségnek! — kiálték fel meglepetésemben. Mily más azoknak világa. Egy galambosz ember állt velem szemben. Tisztességesen köszöntöttem, mit amaz fohajtással fogadott. Beléptem az ajtón, mely mögöttem iszonyu zajt csapva, bezáródott. Egy percre bezártam szempilláimat. Az öreg rázott fel. Most meg ott álltunk egy márványoszlopos hosszú folyosó előtt.

— Kedves fiam, — kezdé az öreg az ő lágyan csengő, mély hangján, — jöveteled célja előttem ismeretes. Am legyen kívánságod szerint. Kövess. És az öreg előre ment a folyosón, én meg utána. Hogy örült titkon

lenebb időszakban elő nem állhatott volna a kormány. Hisz az állami bevételek hullámzása határozottan olyan irányzatot mutat, a mely azoknak nem növekedéséről, hanem ellenkezőleg apadásáról tesz kézzelfogható tanubizonyságot s hogy ez az irányzat természetes és állandó, arról meggyőződhetünk, ha figyelembe vesszük azt az általános gazdasági pangást, mely országunkra tapasztalható s az adóképeség rohamos hanyatlását különösen a fogyasztási adóbevételek nagymérvű csökkenése által bizonyítja.

A kormány félhivatalosa most egyszerre nagyon rózsás színben látja a magyar állam pénzügyi jövőjét, mikor évről évre emelkedő bevételekről beszél, a melyek expanzióra alkalmasak s meg fogják adni a fedezetet a tisztviselők fizetésének fokozatos javítására. Ugy látszik, már elfeledte, a mit erről a témáról a múlt héten írt, mikor azt mondta, hogy mostani gazdasági viszonyaink az adóemelést nemcsak meg nem engedik, de pénzügyi eredménynyel semmiféle adóemelést nem is kecsgetne. Azt jelenti ez, hogy elérkezünk ahhoz a végső határhoz, a melyen túl a hur nem feszíthető, a polgároktól többet már el nem vehetünk, mert nincs már több áldozni valójuk.

Nos ha így állunk a polgárok adóképességével, és szomorú valóság, hogy így állunk, akkor hogyan álmódozhatik a félhivatalos állami bevételeink természetes növekedéséről, expanzióképességről és felhasználható többletekről?

Nem egyéb ez mézesmadzagnál, a melylyel a háborgó tisztviselőket lecsendesíteni akarja; üres ígérlet a közelgő választások alkalmára, a melyet teljesíteni ezen az országgyűlésen már alkalma sincsen, a választások után pedig módjában nem lesz, mert ha be is következnek a bevételeknek kilátásba helyezett növekedése, az már régen el van ígérve az új ágyukra, meg a hadsereg szaporítására.

a lelkem. A folyosó egy beláthatatlan pázsitos területre vezetett. Azt hittem, hogy a szívem kiugrik keblemből. Rózsaszín volt az égboltja. Langyos szellő fujdogált. Harmatos volt a pázsit, melynek minden cseppje vakító fénypont volt. Gondolám: ez az emberek álmódott gyémánt mezeje. Most az öreg jobbra fordult. Én követtem.

Fehér márvány-szobrokkal diszitett fasonon mentünk végig. Ah, az a felséges fényű illat. Kábulni kezdtem. Meg kellett állnom. Az öreg is megállt. Neki támaszkodtam az épen mellettem levő Junó szobrához. Az öreg hátam mögé került.

Vállamra tette kezét, mely lepke érintésnek tetszett. Egyszerre mély álomba merültem. És mily édes volt a pihenés. Fölbredtem. Azt hittem, sokaig aludtam. Néma csend uralgott körülöttem. Kerestem a szobrot, melyhez támaszkodva elaludtam. A fényű illatos utat. Nem volt semmi. Nem láttam egyiket sem.

Mintha egy szobában lett volna. A kezevélre dőltem és néztem a boltívben metszett üvegelen nyíláson a holdat, mely teljes fényében ott pompázott a csillagok miriárdjai közt. Eszembe jutott Márta. Vajjon, ilyennek hitte-e ő a mi családi fészünköt, mint a mit én most láttam?

Keblemet egy fájó érzélem szoritá össze és szólni nem tudtam, csak néztem a holdat, melynek fénye nem is olyan, mint a mienk.

Ez az a moloch, a melynek a magyar kormány nem tud ellentállni, mint ellentáltak az osztrákok, a kik addig szóba sem álltak a hadügyminiszterrel a tisztviselők fizetéséről nézve, míg polgári tisztviselők fizetését nem rendezték. A magyar kormány ellenben nemcsak a közös hadsereg tisztjeinek fizetésjavításához járult hozzá, mielőtt a polgári tisztviselőt kiemelte a nyomorúságból, de a magyar honvédségnél is egyenlősítette a fizetéseket a közös hadsereggel.

A magyar tisztviselők is azt kérik, a mit a kormány a honvédségnek már ezó nélkül megadott: a fizetésben való egyenlősítést az osztrák tisztviselőkkel; de hát itt már megelégszik az üres ígérgetéssel, mert a polgári tisztviselőknek nincsenek vitéz generálisai, a kiknek kommandójára a legszükmarkubb pénzügyminiszter is megnyitja a pénzeszsákokat.

Hirek.

Pécs, 1901. július 10.

A pórul járt madarász.

(Mese.)

Írta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó Isten tudja hol: a Tiszán innen, a Dunán túl, ott a hol a kis kurta orru malacka tur, lakott egyszer egy igen szegény ember, akinek egy vásott fiánál, a kis Bandinál egyebe sem volt, pedig még abban sem tellett valami nagy öröme.

Hiába intette, hiába feddette a szegény ember fiát, a kis Bandikát, az biz napkeltétől napnyugtáig egyebet sem tett, mint fosztogatta a szegény kis madárkák fészkeit.

A szegény ember végre is megboszakodott, és így szólt a fiához:

— Fiam, intettelek, kértelek, ne bánss az ártatlan madarak tojásait, fiókáit, és mind hasztalan. Most már utoljára mondom, ha csak egyetlenegy fészket is megbolygatsz még, hát azon mód zavarlak el.

De ez is csak addig használt, míg édes atyja ott volt mellette. Alig fordult egyet a szegény ember s Bandika már is egy jegenye

Ismét álom kerülgette szemeimet.

De hah, mi az? — Elhaló hangok ütök meg füleimet. Mind erősebben és jobban hallatszott. Oh, mily Isteni a hárfá, mely kíséri az éneket. És az a mély férfi hang, mely belevegyült a földöntuli akkordokba. A szívem is sir. Oh anyám, ha hallanád. Olyat még ember nem hallott. Talán az Isten angyalai, dicsérik az ő urokat? — Kérdem önmagamtól. Oh Márta, miért nem lehetsz te most itt, hogy kéz-kézben, szem-szemen, élvezhetnők e boldogságot? — kiálték fel.

Erre aztán korom sötétség vett körül. Nem láttam egy lépésnyire. Valami tompa moraj hallatszott a hátam mögött. — Aztán gyenge világosságot vettem észre, de nem láttam semmit és nem hallottam semmit. Szinte haragudtam magamra. Erre iszonyu zürzavar támadt körülöttem, miből még szebben, mint az előbb, bontakoztak ki az egyes dallamok, melyek mind erősebbekké lőnek, a hogy a zaj elnémult.

És im a következő percben egy asztali dal szállt azon ismeretlenek ajkairól, mit a hárfá lágy zenéje és egy mély hang kísért. Egyszerre vakító fényrözsét láttam es rajta, oh anyám, Mártát, az én aranyos Mártámat.

— Édes fiam — szólt az anya — ez csak álom volt az egész. Egy délutáni álom.

— Ilyen álmot, — szólt Béla — csak én álmodhatom anyám — Márta sirjánál.

fa tetején kuszott, hogy tele rakja zsebeit apró tojásokkal.

Hanem hogy leért a fáról, jutott csak eszébe édes atyja mondása. Nem mert most haza menni. Oda kuporodott a jegenyefa tövébe s azon gondolkodott, mihez is fogjon most?

Hosszas gondolkodás után eszébe jutott, hogy némely ember kalitkában tart madárkákat, eteti, gondozza őket, a kis madárkák meg halából reggeltől estig nótáznak, dalolnak.

Bandika nem sokat töprengött, hanem neki indult az erdőnek, hogy egynéhány madárkát össze fogjon, s a városban majd jó pénzért eladogassa.

A mint megy, mendegél sűrű erdőn, cserjésen, ligeten keresztül, egyszer csak a vadgalamb szavát hallja egy cserfa tetejéről.

Van borunk,

Jó borunk.

Van borunk,

Jó borunk.

Bandika éles szeme csakhamar megsejditette a vadgalamb fészket.

Neki kapaszkodott a fa vastag törzsének, egyik ágról, másik ágra s egy kettőre ott volt a fészek tövében.

Az öreg vadgalamb csak nézte a fiu erőlködését s hogy közeledni látta a fészkehez, olyan siró hangon kezdett brugogni, hogy még a kő is megindult volna fájdalomán, de Bandika rá sem hederített.

A szegény vad galamb egyre azt hajtogatta:

Oh ne bánssd,

A fiam.

Buru, uru!

Oh ne bánssd.

A fiam.

Buru, buru!

De Bandika nem sokat gondolt a vadgalamb sirásával, hanem hogy kiszedte fészkekből két kis tollasodó remegő fiókáját, lekusztott a fáról s fűtyörészve ment tovább.

Megy, megy, mendegél, sűrű erdőn cserjésen, ligeten keresztül, egyszer csak lát egy cinegét, amint hernyót vitt kis csőrében fiókáinak.

Bandika óvatosan utána sompolygott a cinegének, s rövid keresés után észre is vette fészket.

Amint a cinege meglátta Bandikát, mindjárt tudta, hogy az miben sántikál. Rá is kezdte hát nyomban:

Nincs itt, nincs erre!

Nincs itt, nincs erre!

De hiába volt a kis cinege tagadása, Bandika nem hitte ám el, hanem kinyújtotta kezét az apró cinege fiókák után.

A cinege anyóka utolsó kétségbeesésében sirva hajtogatta:

Kicsit ér, ne vidd el!

Kicsit ér, ne vidd el!

Bandika nem bánta, ha kicsit is ér, elvitte a kis cinege fiókákat.

Amint ment, mendegélt, sűrű erdőn, cserjésen, ligeten keresztül, egyszerre megcsillan előtte egy sárgarigó aranyos tolla.

A kis sárgarigó vigan röpködött egyik ágról a másikra, hogy fiókái számára néhány bogarat, hernyót szedjen össze, mi közben folyton azt dalolgatta:

Jó a dió.

Jobb a biró,

De huncut a

Szolgabiró!

Bandika lesett, lesett, addig lesett, míg kileste, hova száll a sárga rigó. Ahogy lassan-lassan a fészek felé csuszott, a kis sárgarigó meg akarva tréfálni Bandit, azt hajtogatta:

Mi kell fiu? Dió?
Vagy tán sárga rigó?

Bandikának biz nem kellett dió, hanem inkább a sárga rigó s kalapját oly ügyesen dobta a fészerekre, hogy mind a három sárga rigó fiókat ott fogta.

A szegény kis sárga rigó elszomorodott, de mit tehetett mást, tovább dalogatott:

Jó a dió,
Jobb a biró,
De huncut a
Szolgabiró.

Bandika fittyet hányt a rigó dalának s tovább ballagott.

Amint ment, mendegélt, sűrű erdőn cserjésen, ligeten keresztül, egyszerre csak hallja ám a pacsirtát, amint a falevél mögött dalogatt:

Felmegyek az ágra,
Egyikről a másra.
S úgy kérek, kérek,
Kérni nem vétek.
S ha kapok, elviszem,
Fészkeembe leteszem.
Mind, de mind!

Ezzel a pacsirta összefogott három kukacot s egyenesen a fészkekre szállt.

Bandika meglátta merre repül a pacsirta s észrevétlenül utána sompolygott.

Amikor a kis pacsirta észre vette Bandika gonosz szándékát, egyre csak azt csipegette:

Kérlek, kérlek,
Csak egyre kérek;
Ne bántsd a kis fiam,
Csak arra kérek.

De biz hiába kérte a kis Bandikát, elvitte fiókait mind, de mind.

Hogy Bandika tovább ment a pacsirta fiókokkal, a pacsirta anyóka ott gubbasztott egy faágon és folyton csak siratgatta fiókait:

Mit tegyek? Csak sirok,
Egyre keservek;
Mig kis fiókáim
Szabadságot nyernek.
Mind, de mind.

Bandika nem sokat gondolt a pacsirta szomorúságával, hanem tovább ballagott.

Amint megy, mendegél, sűrű erdőn, cserjésen, ligeten keresztül, egyszerre csak megszólal a feje fölött egy sereg varju:

Neked kár, neked kár,
Az a sok madár.

Bandika bosszankodott, hogy a varjuk beleavatkoznak az ő dolgába s tovább ment.

De alig ment néhány lépést, a varjuk újra rákezdték:

Bizony kár,
Nagyon kár;
Neked az a sok madár.

Bandika most még jobban haragudott a fogadatlan prókátorokra, de azért csak tovább ment.

De ime alig tesz néhány lépést, a varjuk megintelen rákezdték:

Ugy vigyáz,
Közel a gyász,
Hogy pórul jár
A madarász.

Ha közelében lettek volna azok a károgo varjuk, bizony megtépázta volna őket Bandika, de így meg kellett elégednie azokkal, hogy megfenyegette őket.

Ment, ment Bandika, sűrű erdőn, cserjésen, ligeten keresztül, egyszerre csak egy rémséges nagy sugár fát pillantott meg, a melynek tetején, az ágak közé ékelve egy oly ha-

talmas fészkek terjeszkedett, a melyikbe bizvást elfért volna vagy három fiu.

Bandika még soha életében nem látott ily óriási fészket, feltette hát magában, akár-hogy lesz is, de felmászik a fészkekhez s akármilyen legyen is benne megdézsmálja.

Batyuját, a melyik csak úgy nyüzsgött a sok madártól nyakába akasztotta és neki gyürkőzött, hogy megmászssa a nyárfát.

Egyik ágról a másikra, arról meg a harmadikra, bizony jócskán tartott, míg csak a közepéig is felért. Ott egyet pihent, azután ismét neki fohászzkodott.

Ahogy nagy keservesen felért a fészkekhez, egy rémséges nagy madár állt elibe.

Hanem most megszeppent ám Bandika. Az apró cseprő madárkával csak elbánt, már a maga módja szerint, hanem ezzel nem mert ám kikezdeni, de szépen meglapult.

Az a nagy madár nem volt más, mint a madarak királya, a sas.

— Mit keressz itt? — kérdezte a sas Bandikát.

— Semmit, — felelte Bandika félve.

— Miért jöttél ide fel?

— Még soha sem láttam ilyen nagy fészket, hát kíváncsi voltam rá.

— Nő hát gyere s nézd meg belül is, — szolt a sas és hatalmas csőrével beemelte Bandit a fészekbe.

Bandinak nagyon fájt, a hol a sas megfogta s elkezdett sirni.

— Miért sírsz? — kérdezte a sas, — hiszen nem bántlak.

— Nem sirok, nem, — felelte Bandika remegve, — csak engedj lemenem.

— Ohó, — szolt a sas, — nem addig van ám az. Mit rejtettél bugyrodba?

Most ijedt ám meg még csak Bandika. Hát még mikor a bugyorban megszólaltak a madárkák?

— Te rossz fiu, hol szedted ezt a sok madár fiókat? — kérdezte a sas, hogy belenézelt a bugyorba.

— Az erdőben, — felelte Bandika szégyenkedve.

— Hát nem tudod, hogy a madrak fiókait nem szabad szedni? Nem tudod te rossz gyermek, hogy azok az apró madárkák milyen nagy hasznára vannak az embernek? Mennyi hernyót, férget, kukacot pusztítanak el évenként? Most még egyszer nem bántlak gonosz-ságodért, de tanuld meg ezt a kis versikét s ne feledd el egész életedre:

Ne bántsd, ne bántsd,
A madárkát.
Se fészket, se
Fiókját.
Annak is van
Szivecskéje.
Mért ne élne
A szegényke?
Hidd el, hidd el
A jó Isten.
Nem hagyja ám
Azt veretlen,
A ki bántja
A madárkát,
A fészket, vagy
Fiókját.

Bandika ekkor megfogadta, hogy soha életében nem fog több madárkát s nem szed több madár tojásukat. Jó fiu lett belőle, azért édes atya visszafogadta házába, s ha meg nem halt, azóta biz már akkor a bajusza nőhetett, hogy akár tizenháromszor csavarhatja a füle köré.

*

Ha szót fogadtok apikának, anyikának, úgy jövő szerdán ismét mesélek. Tehát a viszontlátásra édes kis olvasóim, pá. A jó Isten maradjon velünk.

Naptrend 1901. július 11-én.

Naptár: csütörtök, július 11. — Róm. kath.: Pius. — Prot.: Placid. — Görög-kel.: (jun. 28.) Cir. és Ján. er. — Zsidó: Thamasz 24. — Nap két 3 óra 59 perckor; nyugszik 7 óra 38 perckor. — Hold két 12 órakor éjjel, nyugszik 3 óra 5 perckor délután.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: meleg idő, helyenkint csapadék és zivatarok várhatók.

A városi közigazgatási bizottság ülése d. e. 10 órakor a városházán.

— **(Személyi hír.)** Dr. Ruffy Pál országgyűlési képviselő ma délelőtt Pécsre érkezett, mint a községi közigazgatási tanfolyam kiküldött kormánybiztosa, hogy az eredményeket megbeszélje. Azonkívül részt vett ma délután a városházán az árvagyermek elhelyezésének rendezése érdekében tartott gyűlésen is, mely lapunk zártakor még folyt.

— **(Doktorrá avatás.)** Gruber Lajos dárdai ügyvédjelölt a napokban a kolozsvári egyetemen letette az utolsó jogtudományi szigorlatot és doktorrá avatták.

— **(Kinevezés.)** A m. kir. pénzügyminiszter a kaposvári m. kir. pénzügyigazgatóságához Boros János szolnoki pénzügyi fogalmazót pénzügyi segédtitkárrá végleges minőségben kinevezte.

— **(Az irodaátalányok beszüntetése.)** Széll Kálmán rendeletet intézett valamennyi vármegye törvényhatóságához, melyben arról értesíti őket, hogy utibér és irodaátalányok utalványozását a jövőre beszünteti s azok helyett megfelelő pótvadalmazással kárpótolja a tisztviselőket.

— **(Sétahangverseny.)** A pécsi cs. és kir. 52-ik gyalogezred zenekara holnap csütörtökön délután 6 órakor sétahangversenyt tart az Erzsébet sétaterén a következő műsorral: 1. Caroussel bevonulás. Induló Bayertől. 2. A költő és paraszt nyitánya Suppétól. 3. Moldvai hangok. Keringő Dvoráktól. 4. Nagy egyveleg »Carmen« operából. 5. Gavotte Cibulkától. 1. Zenei pillanatfelvételek. Egyveleg Erktől. 7. »Üdvözet otthonomnak.« Induló Beldasictól.

— **(A pálinkaivás ellen.)** Pécs is sorakozott azon megyék és városokhoz, melyek felterjesztésben kérték a belügyminisztertől, hogy a pálinkaivás korlátozására tegyen valamit az állam. Meglett ennek az eredménye, üdvös rendeletet adott ki e dologban Széll Kálmán belügy- s Lukács László pénzügyminiszter egyetértőleg. A leirat kifejti, hogy az iszákosságnak s főleg a mértéktelen pálinkaivásnak korlátozását a miniszterek »főfontosságú állami érdeknek ismerik el« s ez érdek védelmének kifolyása, hogy az 1899. évi XXV. t. cz 5. és 12. § aiban az iszákosság korlátozására már lehető gond fordított. Az 5. § kimondja ugyanis, hogy szeszből készült pálinka csak szoros értelemben vett kocsmákban és pálinkamérésekben mérhető ki, míg a 12. § a kocsmák tovább elszaporodásának vet gátat, sőt azok apasztását is elrendeli. Aminthogy pedig e törvények hatása csak most lesz érzékelhető, a további intézkedések megtételére — bár szükségesek azok — az idő még nem tekinthető elérkezettnek. Végül felhívja a miniszter a törvényhatóságokat, az idézett törvénynek a kocsmák apasztásáról szóló rendelkezésének szigorú végrehajtására. Jó lesz ezt a rendelkezést Pécsen szigorúan venni, mert a város területén tulontul sok a kocsmák és a pálinkamérés.

— **(A jegyzői tanfolyamon)** tartott vizsgálatok a tegnapi nappal véget értek és ma délelőtt összeállították az eredményt, a mely igen kedvező és tanuságot tesz a tan-

folyamhallgatók kiváló képzettségéről. Kitüntetéssel a következők tették le a vizsgálatot: *Balogh György, Brógly József, Haug János, László Elek, Réber Ferenc, Suman Gyula, Seüts Ferenc, Takács Gyula, Gasda Ede, Talján Miklos, Grélinger József és Zsilli Károly.* Tehát 57 hallgató közül tizenketten tették le kitüntetéssel a vizsgát, negyvenhárom részint egyhangulag, részint szótöbbséggel, kettőt pedig pótvizgára utasítottak.

— **(A honvédszenekar sétatáncversenye.)** Mult hét szerdáján akart a honvédszenekar a színház előtt sétatáncot rendezni, hanem a közbejött kellemetlen idő miatt elmaradt. Ezt a sétatáncot tegnap tartotta meg hat órakor a színház előtt. Szép számú közönség gyűlt össze és valódi élvezettel hallgatta a szebbnél szebb zeneszámokat, a mit a honvédszenekar kiváló ügyességgel s tudással adott elő. Azonban kár, hogy nem a sétatáncot tartották a sétatáncot, a hol sokkal szebb, mint a király utcán és kellemesebb is. Hét óra tájban azonban az eső kezdett esni és a sétatáncot véget vetett.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: Folyó hó 10-én reggel 6 órakor a tettyei víztartóban 795 kb., az ellentartóban 675 kb. viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 1340 köbméternek találtatott.

— **(Az öreg papa.)** Mégis csak jó, ha az embernek öreg papája van s különösen, ha van neki abból, a mi legtöbbnek kevés jutott. Az pedig nem más, mint a pénz. Ha kevés is, csak legyen, de mégis jobb, ha sok van belőle. *Sándor Mátyásnak* ebből a jóból meglehetősen bőven jutott. Hanem szörnyen fősvény. Ugy rejteget, félt minden krajcárt, mintha alig volna betevő falatja. Aztán olyan kopottan, ugyszólván rongyosan jár, mintha a világnak legszegényebb embere volna. Valóságos koldusnak látszik. Nem is lakik benn a városban, mert drága a lakás, hanem künn a szőlőjében. Aztán milyen nyomorult viskó ez is. Az isten jóakarata tartja. Ő azonban egészen jól meg van ebben a kis lyukban. — Tegnap délután beállit hozzá egy fiatal gyerek, amolyan suhanc, s a mint belép örvendő arccal odakiáltja az öregnek:

— Csókolom a kezét öregpapa.

Az öreg fölrakja a szemüvegét, néz az idegenre és aztán megszólal:

— Nem adok semmit, szegény vagyok én, koldus vagyok.

Az idegen ráfelel:

— Nem is kérek semmit, csak az öregpapat jöttem meglátogatni.

Az öreg még jobban néz. Összeráncolja homlokát, úgy tesz, mint a ki erősen gondolkodik. Igyekszik vissza idézni emlékező tehetőségébe azt, a mit az a gyerek mondott. Töri az eszét, aztán egyszerre felélénkülve megszólal:

— Ah te vagy az én rossz Linám gyermeke. Az isten bocsásson meg a vétkeért. Rossz utra tért, jó, hogy meghalt. Aztán elbeszélgetett, a gyerek sokat mondott, összehadart mindenfélét. Egyszer az öreg fölkel és kiment a szőlőbe. A fiatal gyerek hamar körülnézett s kész volt a tervével. Egy feszítő vassal a falon levő kis ajtókát felfeszítette és sok pénzt kivett onnan. Mire az öreg visszajött, a suhanc eltűnt. Kétségbeesve látta, hogy

a pénzt ellopta az a bitang s keserves sírásba tört ki. Ma reggel aztán feljelentette az öreg azt a háladatos unokát s nyomban megindították a nyomozást, hogy kézre kerítsék azt a jeles fiatal gyereket.

— **(Öngyilkosságok.)** Sokan, nagyon sokan gondolkoztak már afelett, hogy miképen lehetne elejét venni az öngyilkosságnak. Azonban ugylátszik már benne van a levegőben. Minden csekélység, egy kis lelki felhevülés, egy ártatlan szekunda, manapság már alapja lehet az öngyilkosságnak. Ha egy siheder gyerek kikap az apjától, mert valami rossz fát tett a tűzre, ha egy bakfának megtiltják, hogy nem neki való regényeket olvasson és ha elejét akarják venni annak, hogy diáktroubadurok adjanak fenszterprommenadot, akkor már előkerül a zsinag, a revolver, a gyufa, a ciankali és véget vetnek az életnek, mely szemükben sivár, unalmas. Szomorú jelenségek ezek. Megrendítik az emberben a jellemet, az erkölcs erőssége iránt való hitet. Mikor azt látjuk, hogy élemedett agg emberek, kik mindenkor becsületesen éltek és munkálkodtak s egy hosszú, gondterhes élet áll a hátuk mögött és mégis képesek arra, hogy a halált keressék; mikor azt látjuk, hogy fiatal leányok, pelyhes állu, sőt majdnem gyerekek fordítják maguk ellen a fegyvert, vagy iszszak ki a méregpoharat, megdöbben az ember és kutatva kérdezi, vajjon mi ennek az oka? Hol keressük ennek a fonákságnak, ennek a szerencsétlen, járványos kórnak az indító okát? A társadalomban, a nevelésben, az ember átalakult természetében? Akármilyen legyen is az ok, annyi bizonyos, hogy a gyorsan és mindegyre szaporodó öngyilkosságok bizonyítják, hogy beteg valami. Vagy maga az ember, vagy a társadalom. Sajnosan tapasztalhatta városunk közönsége, hogy az utóbbi pár hónap alatt alig volt olyan lapszámunk, melyben hirt ne adtunk volna akár önakasztásról, akár másnemű öngyilkosságról. Az életunalom, az életteher, a gondok, a szegénységtől, nyomortól való félelem, szerelmi bánat, elvesztett becsület, gonosz bánásmód okozói rendszeren az öngyilkosságnak. A lélekismerők, a pszichiáterek rendszeren pillanatnyi örülségnek és ritkán előre megfontolt cselekedetnek tudják be az öngyilkosságot. Különbben az orvosok is pillanatnyi örülségnek, akaraton kívüli állapotból folyónak mondják az öngyilkosságok szerencsétlen és borzalmas tettét. Sajnos, az utóbbi évtizedben az öngyilkosságok száma lehetetlen mértékben szaporodott. A lapok naponként adnak hirt ily eseményekről. Aggok, fiatal gyerekek, felnőttek egyaránt hagyják itt ezt a siralomvölgyet. Megunták a földi keserveket, gondokat, vagy csupa játszi könnyelműségből is elhajtják az életet.

— **(Vizállások.)** Az a nem csekély esővel reánk köszöntött vihar, mely tegnapelőtt nálunk is galibát okozott, úgy látszik, a felsővidékről jött felénk, mit igazolni látszanak azok a hírek, melyek a földmivelésügyi miniszterhez a felsővidéken az utóbbi napokban volt tekintélyes esőzésekről adnak hirt. A m. kir. földmivelésügyi minisztérium vizrajzi osztályának legújabb jelentései szerint a folyamok vizállása az egész vonalon emelkedett, természetesen azonban, hogy eme áradások jelentéktelenek, miután az elmúlt napok száraz idő-

járásának tartama alatt helyenként a folyamok vizállása a rendes méret eknél is kisebb lett.

— **(Mákszem.)** *Zsilheft* Máriának, *Zsilheft* Lajos nyole év es lányának halálát egy mákszem okozta ma. A lány mamája mákos tésztát csinált ebédre s a kis lány torkoskodott. Belenyult a mákba s kiszaladt vele az udvarra, hogy anyja meg ne fenyítesse s ott megette nagy mohón a csekély mennyiségű mákot. Egy mákszem azonban valahogyan a légzőcsőbe került s oly köhögési ingert okozott, hogy a lány tüdejében egy ér megpattant s ennek következtében, még mielőtt tulajdonképen észrevehették volna a bajt, belső elvérzésben meghalt.

— **(Szerencsétlenség borotválkozás közben.)** Könnyen végzetessé válható szerencsétlenség érte ma kora hajnalban *Maulbaum* Bertalan magánhivatalnokot. Korán kelt s a borotválkozáshoz ült. Felébredt vele hasonnevű három éves fia is és ott körülötte kezdett játszódni. A borotvát ép az álla alá tartá, mikor a kis fiu hirtelen felkelt földről s fejével meglökte atyjának jobb kezét, melyben az a borotvát tartotta. E lökés oly szerencsétlen volt, hogy a borotva *Maulbaum* állában nyole centiméter hosszú igen mély sebet ejtett. A vérzést alig lehetett elállítani. Még szerencse a szerencsétlenségben, hogy a borotvát nem épen a nyakának tartotta s így az alsó álkapocs csontjában megakadt az. *Maulbaum* a nagy vérvesztéstől s az ijedelemtől annyira elgyengült, hogy az ágyat kénytelen őrizni.

— **(Hol a jegyesem?)** *Bellai* Ferike lelkén hosszabb idő óta a buskomorság uralkodott. Mióta jegyese meghalt, megfagyott ajkán a mosoly s szemei örökösen könyekkel voltak telve. Szülei megkísérlettek mindent, de hiába... Tegnap az elmebetegség kitört rajta. A milyen csendes volt eddig, most olyan dühös. Elhunyt jegyesét kívánja látni s mint-hogy nem tudják előadni, mindenkit meg akar fojtani.

— Hol a jegyesem? Látni akarom! — kiabálja, ha valaki közelébe jön s feleletre sem várva már — hiuz módra ront az embernek. Kényszerzubbonyt kellett ráadni. Az orvosok véleménye szerint nincs remény, hogy elborult elméje valaha kitisztuljon.

— **(A király Dolnji-Miholjácson.)** Dolnji Miholjácsonról írják, hogy néhány nap előtt érkezett oda Bécsből az udvari elszállásoló bizottság, hogy megtegye az előkészületeket a király ottani tartózkodására. Alaposan megvizsgálták a *Majláth*-féle grófi kastélyt, amelyben a hadgyakorlat alatt a király lakni fog, azután kiszemelték a lakásokat a hadgyakorlatokon résztvevő főhercegek és fejedelmi vendégek részére. A román trónörökös részére *Kohn* községi tanácsos házáat választották, amelyet Bécsből érkező butorokkal pompásan fognak berendezni. A dolnji-miholjáci képviselőtestület legutóbbi ülésén a város főterét *Ferenc József*-térnek nevezte el.

— **(A kivándorlás és a kormány.)** Az O. M. G. E. feliratot intézett a belügyminiszterhez, melyben a bevándorlás kérdésének tanulmányozása érdekében a hivatalos statisztikai adatokba való betekintést kér és egyben felkéri a kormányt, hogy a Dél-Amerikába irányuló kivándorlást minden igénybe

vehető módon megakadályozni igyekeztek. A belügyminiszter válaszul adott leiratában kijelenti, hogy a kivándorlás törvényes rendezésének céljából a szükséges előmunkálatokat máris fogantatva vette és gondja lesz rá hogy az erre vonatkozó törvényjavaslat mielőbb elkészíttessék. Kijelenti továbbá, hogy a Dél-Amerikába való kivándorlás visszatartására a kormány minden lehetőt megtett. Nagy horderejű kijelentés ez a kormány részéről, mert ez az első kimondott ígéret arra nézve, hogy a kivándorlás szomorú szenzációjának törvényes elintézés alá vonható kérdéseit a kormány rendezni fogja. Németország törvényhozása a maga kivándorlási törvényével megoldotta már régen ezt a kérdést okosan és hazafiasan. A mozgalom nálunk is ugyancsak megérett már a törvényes rendezésre s a kormány ebbeli kezdeményezését kétségen kívül az egész magyar közvélemény elismerése fogja fogadni.

— **(Májusi házasságok.)** A folyó év május havában a magyar birodalomban 17.976 házasságot kötöttek, a mely számból Horvát-Szlavonországra 1.669 házasság esik. Csupán a magyar anyaországban kötött 16.307 házasságot véve szemügyre, első sorban konstatalhatjuk, hogy az 1901. év május hónapja kedvezőbb volt a házasságkötésekre, mint az 1900-ik év ugyane hónapja, a mely 13.641 párt egyesített. A 16.307 házasságkötésből aránylagosan a legnagyobb rész a Tiszán innenre esik, a legkisebb Erdélyre. A vármegyék közül aránylag Abauj-Torna

vármegyében kötötték a legtöbb házasságot, A legkevesebbet Beszterce-Naszód vármegyében. Városaink közül a házasságkötések számáránya tekintetében Pozsony az elsőbbség, a hol 70 házasságot kötöttek, míg az utolsó helyet 16—16 házasságkötéssel Fiume után Zombor foglalja el. Magyarországon májusban 1.774 vegyes házasságot kötöttek. A keresztény-zsidó házasságok száma 36, mely számból 24 esetben keresztény nőlegény vett el zsidó leányt, 12 esetben pedig keresztény leány lépett zsidó nőlegénnyel házasságra. Ezenkívül 3 esetben izraelita nőlegény felekezeten kívüli menyasszonnyal s egy esetben felekezeten kívüli nőlegény izraelita menyasszonnyal lépett házasságra. A Magyarországon kötött 1.774 vegyes házasság 21.03 százalékában: 373 esetben jött létre megegyezés a születendő gyermek vallása tekintetében, még pedig 173 esetben az apa, 200 esetben az anya vallása javára. A legtöbb megegyezés szám szerint 205 a római katolikus vallásnak kedvez; a református fél javára 97; az ágostaiéra 42; a görög katolikuséra 15; a görögkeletire 13 s az izraelitáéra 1 megegyezés létesült. A 36 keresztény-zsidó házasság közül 10 esetben jött létre megegyezés, még pedig 9 esetben a keresztény s egy esetben az izraelita vallás javára.

— **(A megszökött cseléd.)** Még csak tegnap szökött a fáma egy hűtlen cselédéről, ma már újra hangzik a nóta. *Kádár Vica* gazdájának, *Keller Ákos*nak, nem a leghűbb cseléde volt. A mit csak ért, lopott. S tegnap

aztán megszökött mindazzal, a mit elemelt. Ma feljelentették a rendőrségen, a hol előadták, hogy a következő dolgokat lopta: Két női inget, három himzett alsószoknyát, egy ingbloust, egy gyűrűt, két ezüst kanalat, két és villát. A rendőrség keresi a hűtlen s megszökött leányt.

— **(Sok a jóból is megárt.)** Jaj be sokan vannak, a kik azt hangoztatják, hogy minek is nőstültek meg. De vannak aztán oly emberek is, a kiknek egyszerre egy feleség nem is elég. Az ilyeneknek aztán rendesen megárt a sok ebből a jóból. — *Fuchs Iván* ezek közül való. Természetesen pénzre utazik s mikor különböző helyeken sikerült egy-egy pénzesebb leányt feleségül vennie s tőle a pénznek legalább egy jó részét különböző ürügyek alatt kicsikarnia, akkor odább áll s valamely álnév használatával másutt próbál szerencsét. Ily módon egy éven belül háromszor sikerült megnősülnie, mig nem első felesége, *Hável Tekla*, pécsi leány, addig kutatott, mig nyomára jött a szédelgőnek s azt feljelentette. Az omnibusz szívé házassági szédelgőt aztán tegnap a csendőrség a bácsalmási állomáson elfogta s most Pécsre szállítja, hol számot fog adni csalásairól.

— **(A kintornás kára.)** *Bácsék Vilmos* azzal keresi kenyerét, hogy utcáról utcára járva muzsikál verkljével. — Tegnap aztán nagy kár érte. *Tranca Gáspár*, foglalkozás nélküli megélemedett favágó, tegnap délután részeg volt s a virág-utcában találkozott a verklissel, kinek hangszerét minden ok nélkül egy fejszecsapással összetörte. A verklis feljelentette a részeg favágót, ki a kenyérkeresettől fosztotta őt meg.

Tours szép hölgyei, kiknek Lisle ur fénykorában udvarolgatott s kiknek szívök a szép Lisle Norbert iránt hevesen dobogott, aligha ismertek volna rá most a falusias öltözetében.

Az egykori világi egészen lecsiszolta magáról fényes mázát. Lisle ur mint nagybirtokosnak a fia, hála csinos külsejének s rokonai pártfogásának, egy állami birtokba nevezték ki s husz éven át Tourain nagyon gazdag vidékén nagyon vidám életet élt. Egy pajkos csiny elkövetése miatt azonban elmozdították állásától s így kénytelen volt Auberivebe visszatérni s takarékosan élni vagyonának maradékából.

A champagnei földmives természete, melyet a párisi máz különben is csak félig fedett el, újra kitört nála. Az első csapásnál fölébredt benne az óvatosság érzete, visszaborzadt az inséges öregségtől s kezdett számolni és takarékoskodni.

Földjeit maga mivelte egy napszámos segítségével, s nem szégyelte gabonáját s marhát a langresi vásáron maga adni el. Régi szokásaiból mi sem maradt fenn, csak harsány hangja, kevély magatartása s határozott előszeretete a vadászat, vagy orvvadászat iránt, mert gonosz nyelvek állítása szerint inkább szeretett az állam erdeiben vadászni, mint a saját vadászterületén.

Mihelyt az állatok jóllaktak, Lisle ur visszatért a konyhába, hol Celine a lámpát már meggyújtotta s az asztalt is fölterítette.

Lisle ur, noha már betöltötte ötvenedik évét s kissé leszélesedett, még mindig szép férfiú volt, erős, magas

ő s ha én itt nem vagyok, anyád halála óta bizony nem egyszer járhattál volna rongyos cipőben.

Igy beszélve az öreg cseléd vállat vont s a zongorára könyökölt.

— Tudod e, — folytatá — hogy atyád, ha viszályban nem él anyai rokonsággal, nyugodtan hagyhatott volna nagyszüleidnél Párisban, hol aztán ők férjet is szerettek volna számodra.

— Ejh, — viszonzá Antoinette — Isten ments atól a férjtől, a kit az én nagyszüleim számomra keresnének. Miniszteri hivatalnokok, pedáns bohók, kopaszok, mint a majmok, modorosak, akár az óramű — ezek a váasztottjaik. Köszönöm szépen! Akkor már csak mégis többre becsülöm azt a passy-i nevelőintézetet, a hova bezártak.

— Miért nem hagytak téged ott?

— Mert a nevelőintézetben a lakás sokba kerül, mi pedig szegények vagyunk.

— Szegények! — kiáltott föl Celine — Persze, mi után atyád eléggé élte világát, másokon tanulja meg a takarékoságot s fukarrá lesz. És a te nagyszüleid is fukarok. Anyád egyetlen gyermekük volt. Vajjon nem tartottak volna-e maguknál téged s nem fedezhették volna-e érted a nevelő-intézetre vonatkozó kiadásokat? Csak ne is beszélj nekem ezekről az emberekről; mit sem akarok fölőlök hallani.

— Óh, Celine, sóhajtott föl a leány — engem valóban nem szeret senki.

— Senki? — szólt Celine megbotránkozva: — hát én? Nem örökké dédelgettelek és kényeztettelek-e, mi-

— (Csavargásért letartóztatva.) A rendőrség egy egyént ma csavargásért letartóztatott.

— (A város közigazgatási bizottsága) holnap délelőtt tíz órakor a város közgyűlési termében ülést tart br. Fejérváry Imre főispán elnöklete alatt.

— (Romlott hentes árak.) Tegnap a rendőrség vizsálatot tartott a henteseknél s e közben az egyik hentesnél igen nagy mennyiségű romlott hentesárura, ugymint hurkára, szafaládéra s parizerre talált, melyet aztán elkobzott s megsemmisített.

— (Elveszett pénztárca.) Pfaff Anna ma délelőtt elvesztette a piacon pénztárcaját, melyben öt korona volt. A káros kéri a becsületes megtalálót, hogy a pénztárcaát vigye fel a rendőrségre.

— (Vasuti munkás balesete.) Weisz János, hatvan éves m. á. v. munkás, asztalos ma reggel 6 óra után lakásáról a vasuti műhelybe ment. Utja a vasuti vágányok mellett vitte el, a hol a 3859. számú tolatómozdony épen kocikat tolatott a Schapringereféle iparvágányra. Mikor Weisz a vágányokon át akart menni, nem vette észre, hogy a kocikat éppen feléje tolatják s így történt, hogy az egyik kocsi karfája elütötte őt. Ezen ütés következtében eltörtött a jobb vállkulcs csontja s a vállfokon kisebb zúzódást szenvedett. Nyomban megejtették a vizsálatot, melyből kitűnt, hogy sem a mozdonyvezetőt, sem pedig a tolatót nem terheli semmi nemű felelősség, mert ők megadták a vészjelt. Hogy mindennek ellenére Weisz nem vette észre, hogy épen feléje tolatnak, megmagyarázza az a körülmény, hogy Weisz János a bal fülén teljesen süket s a jobb fülére pedig nagyot hall. Így természetesen a figyelmeztetést egyáltalában nem hallotta. A szerencsétlenül járt vasuti munkást most a lakásán ápolják.

— (Mégkéselt feleség.) Zinhárt Róbert örökös perpatvarban él a feleségével. Az ember egy kicsit iszik, az asszony meg mindig az ember után jár a kocsmába, a mi a férjet vérig bosszantja. Az ember tegnap este is mulatott egyik budaikülvárosi kocsmában, az asszony egy félóra mulva mellette volt s hívta baza. Ezen elkezdtek veszekedni elannyira, hogy a kocsmáros kiutasította őket. Nohát ez meg már sok volt Zinhárt Róbertnek, a ki nagy mérgében mégkéselte a feleségét, alig hogy kiléptek az utcára. A szegény asszony három szurást kapott s bevitték a kórházba, a vérengző férjet pedig a rendőrség fogta pártfogása alá.

— (A cigány népség.) Ma egész familia cigányt kísérték föl az ügyészséghez, a kiket két csendőr vezetett. Legalább huszan voltak. Öregek, fiatalok, asszonyok, gyerekek. A kik mind nagy lármával vonultak föl a megyére. Verekedés miatt kerültek az ügyészségi fogházba. A mult héten még két nagy trup tartózkodott Lovászhetyén és Pécsvárad között valami fölött azonban összevesztek és jó nagy verekedést rögtönöztek. Állítólag az egyik trup legénye szerelmes lett a másik familia egyik lányába. Hanem ebbe a leányba az egyik saját familiabeli legény is szerelmes volt. Persze veszélyes dolog ez. Végre is kitudódott és megkezdődött az egyenetlenség. Szombaton a leány bement Pécsváradra, a másik familia-

beli legény meg utána ment. Itt az uton megkérdezte, akar-e az övé lenni, mire a leány nem nagyon ellenkezett és annyit mondott, ha a familiája beleegyezik, ő szívesen hozzá megy. Este még a leány elmondta az öregnek. Persze az a legény is megtudta. Átment a másik csoportba, ott kérdőre vonta a másik legényt. Ez sem engedett s keményen összeszólalkoztak, utóbb már egymásnak mentek. Hanem a trupp is beleszólt s olyan verekedés lett belőle, hogy folyt a vér. Többen súlyosan megsebesültek. Halott is maradt a csatatéren. Persze a küzdelem után mind a két csapat tovább állt. A csendőrség nyomozta őket s ma reggel az egyiket el is fogta Nádasd táján.

— (Kiütötte a fogát.) Hajós Nándor az éjjel keményen mulatott valamelyik külvárosi vendéglőben. Többen összerültek az egyik asztalnál s hangzott az ének, bujdosott a pohár. Egyszerre az egyik fölállt és odaszólt Hajósnak: »Hogy mersz te itt köztünk mulatni, te potya fráter, hisz nincsen pénzed.« Erre Hajós fölugrott és öklével a dühös legény felé csapott. Szerencsésen két első fogát kiütötte. Ma aztán fönn járt a rendőrségen a kárvallott ifju, hogy a másikat büntessék meg.

— (Gazdátlan kanári madarak.) A rendőrség máskülönbén rideg bűnügyi osztálya szokatlanul kedélyessé vált ma. E változást pedig két kis sárga kanári okozta, mely valahonnan eltévedt s mint lelt madárkakat behozták a rendőrségre, hol igazolt tu-

óta hozzátok jöttem, karácsonykor lesz tizennyolc éve? Mikor én téged a bölcsődben megpillantottalak, halvány, sovány arcoddal, de szép, nagy szemekkel, rögtön megnyílt a szívem s mindjárt szerettelek. Szegény, elhagyott gyermek. Én altattalak el ágyacskádban, én öltöztettelek fel Urnapkor angyalnak! Aztán meg, ki tömött téged meg nyalánkságokkal, ha anyád téged koplalással büntetett? Ej, ej, hát senki sem szeret téged, haládatlan? Oh, ha én téged nem szerettelek volna, elutasítottam volna-e legalább is tiz kérőt? Mert hát — folytatá az öreg cseléd kiegyenesedve — akadt volna elég imádóm, még pedig a derekabb emberek közül; de akkor el kellett volna téged hagynom. Vajjon maradtam volna-e ily sokáig nálatok, ha téged nem szeretlek? Ne mondd tehát többé, rossz leány, hogy senki sem szeret.

— Igaz, Celine, te szeretsz engem, — kiáltott föl Antoinette, könybe lábadt szemmel borulva Celinek a nyakába. — Te nagyon szeretsz engem; de csak is egyedül te!

— Hát mi szükséged van másnak a szeretetére? — kérdezte Celine, a leánykát homlokra csókolva. Egyébiránt Ormancey urban is derék barátodra talál. Antoinette gúnyosan vonta félre száját.

— Evonyme! — szólt. — Óh, ő néha nagyon furcsa ember s én egy ideig azzal mulattattam magamat, hogy szerelmet ébreszszek benne magam iránt.

— De kedves gyermekem! — szörnyűködött az öreg Celine.

— Ne aggódjál — folytatta Antoinette — az ő szive nem forog veszélyben, nagyon sokféle vonzalmat

rejt az magában: virágok, madarak, könyvek iránt való szeretetet; én pedig azt kívánom, hogy kizárólag csak engemet szeressenek. Egyébiránt Evonyme nem az az ember, a ki ábrándjaim tárgya lehetne. Büszke jellem, vas akarat, kit az egész világ sem lenne képes megtörni, de a ki ujjaimnak legcsekélyebb érintésére, mint a fűzfavessző hajlanék meg — ilyen ember az, a kit én szeretni tudnék.

— Az ugyan fehér holló lenne, gyermekem . . . Istennek szent anyja! atyádnak a hangját hallom már az istállóban. Elcsevegtem veled az időt és az ebéd nem készült el.

Valóban, a kiról az öreg cseléd beszélt, egy vadászdalnak fűtyülésével adta tudtul hazaérkezését. De a mint látszott, még nem szándékozott belépni. Mint gondos házigazda, úgy gondolkozott Lisle ur, hogy először is állatainak a táplálékáról kell gondoskodnia s azután a saját ebédjéről.

És csakugyan, először is ama két gyönyörű sertést kereste föl, melyek különös kedvezésében részesültek s melyeket mindig »pajtásai«-nak nevezett. Az istálló belsőjében megdördült mély hangja, melyre szörnyű rőfögés volt a válasz.

Néhány perc mulva aztán a konyha ajtaja hirtelen föltárult és Lisle ur jelent meg a küszöbön. Bordás borsosny zubbonyt, térdig érő gomboló-harisnyát és puha nemez kalapot viselt ő.

— Celine! — kiáltott — ha a vacsora a »pajtások« számára elkészült, gyujtsd meg a lámpát s hozd az üstöt az istállóba.

lajdonosaik átvehetik. Szegény kis kanárik, ha tudták volna, hova kerültek, bizonyára nem énekeltek volna!

— **(A Szita ügyhöz.)** A »Hivatalos Lap« mai száma az alábbi »Idézést« közli: *Pecset* János felperes, *Szita* Sándor és neje, *Vice* Teréz, rács mecskei lakosok ellen 2000 korona s jár. iránti sommás váltó pert indítván, az alulírt kir. tvszék az ismeretlen tartózkodású I. rendű alperesre Szita Sándorra vonatkozólag jegyzőkönyvi tárgyalást rendelt és erre határnapul 1901. évi augusztus hó 24. napjának d. e 9 óráját kitűzván, arra az ismeretlen tartózkodású Szita Sándor részére kirendelt Nagy Ferenc szegzárdi ügyvéd ügygondnokot idézte meg.

Felhívatik Szita Sándor, hogy vagy a részére kirendelt ügygondnokot ügyének célszerű védelme iránt kellőleg utasítsa, vagy a bíróságnál más ügyvédet nevezzen meg, ellenkező esetben mindezek elmulasztásának következményeit magának tulajdonítsa. Szegzárdon a kir. törvényszéknél 1901. évi június hó 28-án. Érdekes lesz megtudni, hogy vajon jelentkezik-e erre a felhívásra a Chicágóban »nyaraló« körjegyző.

— **(Pontosan járó)** szép kivitelű arany és ezüst órák, nemkülönböztetve finom és pontosan járó fali és ébresztő órák *jutányosan* szabott gyári árak mellett Schönvald Imre órás és ékszerésznél kaphatók. Ugyanott minden e szakmába vágó javítások pontosan gyorsan és a legolcsóbban eszközöltenek.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1901. július 10. délelőtt 7 órakor.

Barometer (redukált) = 758.0 mm. (súlyedő.)

Hőmérsék = 23.6 °C.

» maximuma: 26.5 °C. } teg. napi.

» minimuma: 13.8 °C. }

Párányomás: 8.3 mm.

Relatív nedvesség: 38. %

Felhőzet: 3° Cirr.- Cum. NW.

Szélirány s erő: NW. 4. — Harmatp. 8.1 °C.

Csapadék 24 órai: 0.6 mm. ○.

Szárak, szeles, féldertült i. v.

Dr. Ozier.

T a n ü g y.

Iskolai Értesítők.

— A pécsi püspöki jogliceum Évkönyve 1900–901-iki tanévről. Közli: az igazgató. —

Legelső tanintézetünk Évkönyvét a jogliceum történetéhez közölt adatok vezetik be, melyek a jogliceum ügyének úgy anyagilag, mint a szervezeti, tanulmányi és fegyelmi szabályok tekintetében teljesen befejezett rendezéséről szólnak.

Az Évkönyvbe alapos és magvas tanulmányokat irtak *Mutschenbacher* Viktor dr. a különböző tengeri biztosítások és azok tárgyairól; *Schaurek* Bódog dr. pedig a nagyvárosokról és kulturtörténelmi szempontból.

A most lefolyt tanévben az első félévre *beiratkozott* 140 hallgató és pedig 46 az első, 44 a második, 31 a harmadik és 18 a negyedik tanfolyamba. A második félévben volt 119 hallgató és pedig 45 az első, 38 a második, 29 a harmadik és 4 a negyedik tanfolyamban. *Első alapvizsgát* tettek negyvenkilencen és pedig 6 kitüntetéssel, 26 egyhangulag, 10 szótöbbséggel, pótvizsgálatra utasított 7 hallgató. *Második alapvizsgát* tettek negyvenen és pedig egyhangy kitüntetéssel 2, kitüntetéssel 5, egyhangulag 15, szótöbbséggel 11; pótvizsgára 5 és teljes vizsgára kettő utasított. *Jogtudományi* államvizsgát tettek tizenheten, kikből 8 egyhangulag, 2 szótöbbséggel képesített; pótvizsgára 1, teljes vizsgára 6 utasított. *Allamtudományi* államvizsgát tettek tizenötön; kikből 1 kitüntetéssel, 7 egyhangulag és 7 szótöbbséggel képe-

sített. Tartatott 116 vizsgát; képesített 86, nem képesített 30 joghallgató.

A tanári testületben csak az a változás történt, hogy dr. Friedl Károly helyettes tanár felmentésével dr. *Vasváry* Ferenc neveztetett ki helyébe.

Ösztöndíjat élvezett kilenc tanuló, összesen: 2532 koronát.

A jogliceum könyvtára 3013 műből, 5943 kötetből állt.

Az ifjúsági egyletek közül a *jogakadémiai olvasókör* csak pár hónapig működött és február közepén bezárult. A *jogász-segélysegylet* 360 kor. segélyt osztott ki s 56 hallgatót részesített könyvbeli segélyben. Rendezett táncestélyt is, mely szépen sikerült.

A püspöki jogliceum vagyona ma a liceumi könyvnyomda és könyvtár értékes épületein kívül 630,000 korona tőke összeg, melynek évi kamatja tesz 33.251 kor. 60 fillért, mely kamatjövedelemhez járul évenként:

1. Pécs szab. kir. várostól tanári díjazás címén: 1.740 kor.;
2. bolthelyiségek-, nyomda- és pincabérlet után 5 604 kor. 40 fill.;
3. tandíj, könyvtár-díj stb. után k. b. 1.404 kor.

4. a pécsi székesegyházi vagyon évi főlős jövedelmeiből 38%, mely k. b. 40.000 korona.

Eszerint a jogliceum jövedelme 82.000 korona.

A püspöki jogliceumnál alkalmazott tanárok javadalmazása legmagasabb jóváhagyás alapján újból és visszahatólag szabályoztatván, azon eltérés, mely eddig a kir. jogakadémiákkal szemben e tekintetben fennállott, megszűnt s egyuttal a *multra* nézve is 1892. évi július hó 1-től 1898. év végeig kiegyenlítést nyert. Ezen kiegyenlítésre 50.684 kor. 98 fillér fordított.

1899. évi január hó 1-től kezdve pedig a pécsi jogtanárok javadalmazása, a kir. jogakadémiák tanárainak fizetésével teljesen egyenlősített.

A püspöki jogliceum anyagi ügyei ekkép rendeztetvén, az intézet szervezeti, tanulmányi és fegyelmi szabályainak megállapítására volt szükség. E célból a miniszterium részéről egy 6 tagú bizottság küldetett Pécsre, mely a püspök és a káptalan részéről kiküldött 6 káptalanbelivel 1900. május hó 23-tól 26-ig tanácskozott. A tárgyalás alatt néhány pontot kivéve egyetértés jöven létre, a jegyzőkönyv 28-án aláíratott.

A bizottságok által megállapított szervezeti, tanulmányi és fegyelmi szabályok legfelsőbb elhatározás alapján, a közoktatásügyi m. kir. miniszterium által helybenhagyattak.

T Á V I R A T O K.

— **A honvédelmi miniszter újabb diszpolgársága.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Temesvár város ma délelőtt tartott közgyűlésén *Fejérváry* Géza báró m. kir. honvédelmi minisztert a város diszpolgárává választotta, miről a Karlsbadban üdülő honvédelmi minisztert táviratilag értesítették.

— **Sztrájk Szevillában.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A sevillai sztrájkoló és dolgozni akaró munkások közt véres verekezés történt, miközben több embert megöltek.

— **Gyilkos és öngyilkos bérlő.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Zahar zemplérmegyei községben *Kovács* György bérlő hirtelen fellobanásban gazdaasszonyát ma délelőtt szekercével agyonütötte, önmagát pedig felakasztotta.

— **Hajóösszeütközés.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Vác közelében ma délelőtt egy gyümölcs szállító hajó nekiment egy halász-bárkának, melyet felborított. Három halász a vízbe fult.

— **Meszlényi Lajos betegsége.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) *Meszlényi* Lajos, országgyűlési képviselő, ki huzamosabb idő óta beteg, ma reggel nagyon rosszul lett. Budapestről táviratilag orvostanárt hívtak betegágyához, a képviselő fehérmegyei birtokára.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
ZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Gőzcséplőgépek eladása.

Egy 6 lóerejű és 4 lóerejű Hotherr és Schrantz gyártmányu, ugy egy 4 lóerejű Clayton és Shuttleworth féle gyártmányu, használt, de jókarban levő

gőzcséplőkészlet * *

* * * felszereléssel

jutányos áron eladó.

ROSENTHAL B. fia.

czégnél Mohácson.

1901. V. 318.

végrh. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szentlőrinci kir. járásbíró-ság 1901. évi V. 202. számú végzése következtében dr. Pintér József ügyvéd által képviselt Lusztig és Beck bpesti cég javára C.arsch Imre sellyei lakos ellen 360 kor. s jár. erejéig 1901. évi április hó 15-én foganatosított biztosítási végrehajtás útján felülfoglalt és 3492 kor. 70 fillerre becsült következő ingóságok, u. m. butorok, és bolti áruk nyilvános árverésen eladottnak.

Mely árverésnek a szentlőrinci kir. járásbíró-ság 1901-ik évi V. 202. számú végzése folytán 360 kor. tőkekövetelés és eddig összesen 50 kor. 80 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig Sellyén leendő eszközlésére 1901. évi július hó 13. napjának délelőtti 11 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adni.

A mennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szentlőrincen, 1901. évi június hó 24-ik napján.

Jellasich Károly,

kir. bírósági kezelő.

5902. sz.

Ttkv. 1901.

Árverési hirdetés.

A pécsi királyi törvényszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Klein Jakab és neje Fischer Teréz pécsi lakos végrehajthatóknak özv. Kaszás Jánosné szül. Tóth Erzse ugyanis mint kk. Kaszás Ferenc gyámja martonfai lakos végrehajtást szenvedő elleni 1220 kor. tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróskodás területén levő, Martonfa község határában fekvő a martonfai 48. sz. betétben I. 1—2. sorsz. 663. és 664. hrsz. ingatlanokra 624 kor., a martonfai 48. sz. betétben † 1. sorsz. 233/3. hrsz. ingatlanra 28 korona, a martonfai 48. sz. betétben † 2. sorsz. 494 hrsz. a. ingatlanra 104 korona a martonfai 327. sz. betétben I. 1—14. sorsz. a felvett ingatlanoknak Kaszás Jánost B) 4. és neje Tóth Erzsébetet B) 5. alatt illető felére 767 korona becsárban, mint kikiáltási árban elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlan az 1901. évi augusztus hó 12. napján d. e. 9 órakor Martonfa község házában tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%.-át vagyis 62 k. 40 f., 10 k. 40 f., 76 k. 10 f. készpénzben, vagy az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt I. M. rend. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. 60. t.-cz. 176 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, 1901. évi május hó 11. napján, a kir. törvényszék, mint tkvi hatóságnál.

Kerese,

kir. törvényszéki bíró.

**A mélyen tisztelt
hölgy-közönség
becses figyelmébe!**

Van szerencsém köztudomásra hozni, hogy helyben, a **Jókai-tér 3. sz. alatt (I. emelet jobbra.)**

szabászi iskolát

nyitottam, hol a jelentkező hölgyeket a legegánsabb francia- és angol-szabásra és rajzolásra megtanítom.

Támaszkodva a 28 év alatt Párisban Madame Briolle-nél (Versaill, boulevard Sebastopol), Bécsben Madame Spitzer-nél, Budapesten Árvay cs. és kir. udv. szállitonál, Brassóban László M. L. és Társa cégnél, Drezdában az angol és francia szabászi tanfolyamon szerzett gazdag tapasztalataimra, biztosítom a jelentkező hölgyeket a szakszerű és biztos sikerű eredményre.

A tanfolyam tartama 4 hét és a tandíj egy-egy jelentkező után **15** frt.

Minden tanuló hölgy felügyeletem alatt a tanfolyamon egy ruhát szabhat és állíthat össze magának.

Midőn mindezeket közhírré teszem, tudatom, hogy elvállalok francia és angol szabásu ruhák és kabátok elkészítését a legegánsabb kivitelben.

Bővebb felvilágosítást készséggel adok.

Kiváló tisztelettel

Kovács Imre.**Zongorázni tanít**

és a jövő iskolai évre családja körében *kosztos tanulókat* is fogad valamint *házi-tanítónak, felolvasónak, magántitkárnak, levelező- és könyvelőnek* ugy *kereskedelmi és biztosítási képviselőnek*, nemkülönben *bárgondnoknak* is tisztelettel ajánlkozik

Grosch Károly

nyug. tanító

Pécs, Arpád-utca 23. sz. a.**Pályázati hirdetés!**

**A Dárdai Takarékpénztár-
nál egy**

segéd-könyvelői

állás rendszeresítettven, arra pályázat hirdettetik.

Pályázni óhajtok tartoznak életkorukat és képesítéseket, ugy a magyar és német nyelvnek szóban és írásban tökéletes tudását, kereskedelmi iskolai vég bizonyítvány és egyéb okmányokkal igazolni s ezekkel felszerel, sajátkezűleg irt folyamodványait **f. évi augusztus hó 1-ig** alulirt igazgatósághoz benyújtani.

Azon pályázók, kik ezenfelül a horvát nyelvben és telekkönyvi ügyekben is jártassággal bírnak, ugy a fizetés összegének megfelelő óvadékát tenni képesek, előnyben részesülnek.

Évi fizetés, havi utólagos részletekben, 1200 korona.

Ezen állás egy próbaév után véglegesítettik.

A megválasztott köteles állását **f. évi szeptember hó 1-én** elfoglalni.

Dárda, 1901. évi június hó 12-én.

A dárdai takarékpénztár igazgatósága.

Rácsvároson

a vámház mellett lévő

korcsma helyiség

nagy kerttel, 2 istálló, 2 kocsiszin és hozzávaló lakással együtt bérbeadó, esetleg jutányos áron eladó.

Bővebbet ugyanott a tulajdonosnál

ZSOLNAY IMRE**BUTOR-**

raktára

és műhelyei

PÉCS,Ferenciek-utca **11.** szám.

ablaktisztításhoz való mentőöv, gazdasági kötélárúk, zsinetek, sodrony és kenderkötélek, tömlők, malomhevederek, tornaszerek, függő és Lawn-Tenis hálók mindig készletben vannak és jutányos áron kaphatók

Gipsz József

kötéláru üzletében

PÉCSETT, belváros II. ker., ország-ut 47. szám

(saját házában.)

Szőlősgazdák**figyelmébe!**

Legjobb és legolcsóbb a **szőlőkötöző zsinog**, jobb és olcsóbb a **ráfianál**,

kilója csak 32 kr.

továbbá